

6. kapitola

Těšně před půlnocí procházel Gabriel po špičkách ztichlým a potemnělým domem. Byla to jeho obvyklá rutina.

Zkontroloval všechny dveře, aby se ujistil, že je zamčeno, a pokračoval k oknům.

Vyhlédl z jednoho ven na Foster Place a všiml si pomalu projíždějícího černého vozidla. Nepoznával ho. Moc aut tu nejezdilo, protože to byla slepá ulice s pouhými dvěma parkovacími místy a obě byla vyhrazena pro rezidenty.

Vůz zpomalil, když míjel Gabriela, a dojel až na konec ulice, kde se otočil a šnečím tempem se vracel zase zpátky. Přední poznávací značka se nedala přečíst kvůli bahně a auto mělo tmavá skla.

Gabriel ho sledoval, dokud neodbočilo na hlavní ulici, a pak zatáhl závěsy a zkontroloval přízemí.

Julia se před pár měsíci rozhodla vyzdobit dům lucernami s elektrickými svíčkami, které jemně a hřejivě poblíkávaly. Strategicky je rozmístila do každého pokoje. Po jedné bylo také na začátku a na konci schodiště, před dětským pokojem a před koupelnou pro hosty. Byly nastaveny tak, aby se večer zapnuly a svítily až do rána.

Gabriel chvíli obdivoval jejich uklidňující záři a žasl nad tím, jak dokážou zahnat temnotu. V duchu blahořečil Juliině prozíravosti.

Takhle se totiž nikdo cestou do dětského pokoje nezraní nebo nezakopne na chodech. Možná byla taková malá lucerna drobnost, ale v Gabrielově mysli mělo toto gesto mnohem větší význam, když přemýšlel o tom, jaký by dnešní večer asi byl, kdyby Julianne porod nepřežila.

Gabriela přemohla vděčnost za jeho rodinu a za to, jak moc ho Julianne miluje, a vyslal k nebi bezděčnou modlitbu.

Spokojený, že je dům zabezpečený, začal stoupat do schodů. Zastavil se u dětského pokoje a rozsvítil. Nové houpadlo stálo pyšně uprostřed místnosti zavalené dárky a dětským oblečením. Richard pověsil nad prádelník bílá písmena Clařina jména.

Gabriel se usmál a zhasl.

Strop jejich ložnice osvětlovaly růžové hvězdy vycházející z téměř fantaskního nočního světýlka na Juliannině nočním stolku. Pod příkrývkou rozeznával její stočenou siluetu. A téměř na dosah od postele stála dětská postýlka. Clare byla zabalená v měkké dece a ležela ještě ve vypočítaném hnízdečku.

Lehce ji pohladil po hlavičce a dával si pozor, aby ji nevbudil. „Tatínek tě miluje.“

Pak se obrátil ke své spící ženě a políbil ji do vlasů. Chvilí ještě zkoumal okolí, a zvláště pak velkou reprodukcí Danta a Beatrice od Henryho Holidaye, která visela na protější stěně. Znovu se zadíval do Beatriciny tváře a šokovalo ho, jak je Dantova milovaná podobná jeho hnědookému andělovi.

Po chvíli přesunul pohled k obrovským černobílým fotografiím jeho a Julie, které pořizoval od chvíle, kdy se dali dohromady. Samozřejmě, že existovaly i jiné. Například celá série v jeho pracovně, která dokumentovala Juliannino nádherné tělo měnící se během těhotenství. A spoustu dalších digitálních fotek novorozené Clare měl uloženou ve svém počítači. Ale teď se s láskou zadíval na ten starý obrázek

Julianniny elegantní šíje a jeho ruky, která jí drží dlouhé hnědé vlasy zvednuté. A na její siluetu, sedící na okraji vany. Na nádherná záda a náznak jednoho z řader.

Vzdmula se v něm vlna touhy po jejich spojení, které ovšem nebude ještě pár týdnů možné. Láska ho naučila trpělivosti, a proto nebude sobecký a nebude na ni tlačit. Ale profesor Emerson nebyl ve své podstatě zrovna trpělivý muž. A už vůbec přirozeně netíhl k celibátu. Čím víc přemýšlel o své ženě a jejím přepychovém, nádherném těle, tím víc po ní toužil. Protřel si oči. *Ještě pár dní, už jsem to předtím vydržel celé měsíce, než jsme se s Julianne vzali. Jistě zvládnou přežít ještě několik dní.* Se zavrčením došel ke své straně postele vedle okna. Byl zvyklý spát nahý, ale to už nebylo nadále vhodné. Zamračil se nad svým útlakem, stáhl si triko a odhodil ho na zem, takže zůstal oblečený jen v kalhotách od pyžama. Odtáhl příkrývku a s nadávkou uskočil o krok dozadu. Tam, na jeho polštáři, ležel obrovský plastový plameňák. A zíral na něj se šíleným úsměvem ve tváři.

Nahlas zaklel.

Z druhé strany postele se ozvalo zahihňání.

Gabriel rozsvítil lampičku a probodl svou ženu pohledem. „*Et tu, Brute?*“

„Cože?“ Julia se přetočila čelem k němu a předstírala ospalost, ale nedokázala udržet vážnou tvář.

Gabriel se ušklíbl. Dvěma prsty zvedl tu zpropadenou zahradní dekoraci a znechuceně si ji změřil.

Julia se rozesmála. „Ale no tak. Bylo to vtípné.“

Nakrčil nos a odložil plameňáka na zem. Pak ho ještě odstrčil nohou. „Doufám, žes ho umyla.“

„Možná,“ odpověděla a drze na něj mrkla.

Dal si ruce v bok a začal zkoumat svůj polštář. „Budeme muset převléknout celou postel.“

Julianne padla zpátky do peřin. „Je pozdě. Přísahám, že jsem toho plameňáka umyla, než jsem ti ho položila na polštář.“

Gabriel se na ni pochybovačně zadíval.

Poplácala matraci vedle sebe. „Podívej, je pěkně čistá a příjemná. Pojď do postele. Byl to dlouhý den.“

Přeletěl pohledem z polštáře k jejímu unavenému výrazu a zvedl oči k nebi. Pak zavrtěl hlavou. „Fajn, ale zítra ráno tu postel převleču. A všechno vydezinfikuju.“

Gabriel vyndal cosi ze svého nočního stolku a schoval to v dlani. Nechal rozsvíceno a vlezl si pod deku. „K tomuhle tě musela navést Rachel.“

„Ne, byl to můj nápad,“ zívla Julia.

Přitáhl si ji k sobě a políbil ji na spánek.

„Miluju poslouchat tvůj smích,“ přiznal. „A vidět tvůj úsměv.“

Julia se k němu přitulila. „Omlouvám se, že jsem předtím brečela. Jsem jenom unavená a zahlcená emocemi.“

„Bál jsem se o tebe.“

„Jsem v pořádku.“

„Není důvod, abys byla unavená a zahlcená emocemi. Máš mě.“

Položila si hlavu na jeho nahý hrudník. „To je dobře, protože tě potřebuju. A Clare tě taky potřebuje.“

Gabriel jí zabořil tvář do vlasů. „Každý den je dar. A já přísahám, že ani jeden z nich nepromarním.“

„Já také.“

Natáhl se pro její pravou ruku. „Chtěl jsem ti něco dát už v nemocnici, ale nebylo tam žádné soukromí. Čekal jsem, až přijedeme domů, ale zase nenastala ta správná chvíle.“

Julia zvedla hlavu. „Co je to?“

Vložil jí do ruky malou tyrkysovou krabičku.

Okamžitě se posadila. Rozvázala bílou mašli a otevřela ji. Uvnitř byla menší sametová krabička.

Gabriel ji vyndal a otevřel ji, aby viděla, co je uvnitř.

Na sametové podušce ležel prsten s velkým oválným rubínem a dvěma kulatými diamanty. Byl z platiny a ladil s Julianiným zásnubním prstenem.

Vyndal ho z krabičky a jemně zvedl její pravou ruku, aby jí ho navlékl na prsteníček. „Je to dárek, který ti má připomínat skutečný dar, který jsi dala ty mně. Rubín představuje tebe, srdce naší rodiny, a ty dva diamanty mě s Clare. A dohromady tvoříme rodinu.“

Sklonil se a políbil ji na prst.

„Je nádherný,“ zašeptala. Užasle si ho prohlížela. „Nevím, co říct.“

Gabrielovo obočí se spojilo v jedno. „Líbí se ti?“

„Moc. Je nádherný. Ale co je důležitější, líbí se mi to, co reprezentuje.“ Nepřestávala prsten pozorovat. „A padne mi.“

„Musel jsem to odhadnout na základě velikosti tvých ostatních prstenů. Ale vždycky si ho můžeš nechat upravit.“ Palcem zkusmo prsten protočil a posunul dopředu a dozadu.

„Je nádherný. Děkuji.“ Políbila ho.

Gabriel odložil krabičky a mašli na noční stolek a zhasl lampičku. „Kdy je čas na další krmení?“

„Brzy. Nastavila jsem si na telefonu budík.“

Gabriel se uvelebil pod dekou a znovu si přitáhl Julii k sobě.

„Vzbuď mě, až skončíte, a já ji přebalím. Tak se budeš moci vrátit do postele dřív.“

Julia něco zamumlala a zvedla pravou ruku, aby si mohla znovu v přítomí prohlédnout prsten. „Jsem k smrti unavená.“

Uchechtl se. „Pak jdi spát.“

„Jenže teď jsem jako nadopovaná. Může za to ten plameňák.“

Gabriel se rozesmál a Julia se také zahihňala.

Když jejich smích odezněl, Gabriel se přistihl, jak zírá do jejích velkých výmluvných očí. Così mezi nimi proběhlo.

Impulzivně ji přetočil na záda. Špičkou prstu jí přešel po obočí. „*Beatrice*.“

Spojil jejich rty a ona si spokojeně povzddechla.

Ten jejich vzájemný náboj nikam nezmizel. Gabriel si dal načas a uctíval její ústa.

Prohloubil polibek a začal ji přes noční košilku hladit na boku.

Poškádlil ji jazykem a Julia hrdelně zasténala. Gabrielovi to dodalo odvahy, a tak pokračoval ve svém rozhodném tanci.

Vyjel dlaní nahoru a zastavil se těsně nad jejími řadry.

„Tvůj dárek si zaslouží oslavu,“ zašeptala. „Chyběl jsi mi.“

Gabriel se široce usmál a nechal ruku vznášet se nad zemí zaslíbenou. V očích měl otázku.

Juliin výraz opadl. „Jenže je příliš brzy. Bolí mě prsa i rána po císařském řezu a dole spí tvůj otec.“

Gabriel se přepadle odtáhl a položil ruku vedle sebe na matraci. „Omlouvám se.“

Julia mu položila dlaň na stehno a začala ji sunout výš. „Můžu se o tebe postarat.“

Gabriel ji popadl za zápěstí. „Jindy.“ Zvedl si ho ke rtům a políbil jemnou kůži nad žilami.

Julia si unaveně a frustrovaně povzddechla. Přesunula si hlavu na polštáři tak, aby ležela vedle jeho ramene. „Opravdu?“

„Ano. Co můžu udělat já pro tebe?“

„Nic.“ Přinutila se k úsměvu. „Za šest týdnů budu v pořádku.“

Za šest týdnů? Co je tohle za nové peklo?

Gabriel pomalu zamrkal. Někde v koutku paměti si vybavil prohlášení doktorky Rubiové alias Athény, že si na pohlavní styk budou muset počkat. Ale jak dlouho, to k němu v tu chvíli nedolehlo.

„Byla bych pro, kdybych mohla,“ prohodila Julia omluvně. „Je mi to líto.“

Její upřímný tón ho vytrhl ze zamyšlení. „Nemáš se za co omlouvat.“ Lehce ji políbil na nos. „Pojď sem.“ Vklouzl pod ni paží a něžně ji přetočil na bok, aby k němu ležela zády.

Pak si lehl těsně za ní a nechal si mezi prsty protékat její vlasy. Cítil, jak se pod jeho dotekem uvolňuje. „Namasíruju ti záda.“

Začal ji smyslně hladit po ramenu a tiskl se k ní nahým hrudníkem. Tam, kde ucítil ztuhlé svaly, tam ji masíroval. „Jaké to je?“

„Skvělé.“ Zabořila se hlouběji do matrace.

„A tohle?“ Soustředil se na její pravé rameno.

„Je to moc dobré.“

„Tak jenom vnímej, miláčku. Já zůstanu tady. Přímo tady.“ Vtiskl jí pomalý, cudný polibek mezi lopatky a na rtech ucítil, jak se zachvěla. „Budu hodný, slibuji.“

Znal její tělo. Věděl, jak v ní podnítit rozkoš a jak ji přimět, aby se jí zkroutily palce u nohou. Ale v tuhle chvíli se o ni chtěl jenom postarat a pomoci jí usnout.

Tiše zasténala a zavřela oči.

Sjel jí dlaněmi ke spodní části zad. Jemně jí hnětl svaly a hladil ji bříšky prstů.

Julijin dech začal být čím dál vyrovnanější a brzy bylo jasné, že upadla do spánku.

Gabriel ji nepřestával hladit, ale zjemnil své doteky. „*Lepší jsou milosti tvé nežli víno,*“ zašeptal do tmy. „Nikdy tě nepřestanu chtít.“

S posledním pohybem ji políbil na rameno a položil jí ruku na bok. Povzdechl si a truchlivě se zadíval do nebes. „Dej mi sílu, pane, alespoň pro příštích šest týdnů.“

7. kapitola

Jmu prořízl dětský pláč.

Gabrielovi chvíli trvalo, než se sebe setřásl spánek, jako plavec, který se snaží prodrat na hladinu. Julia se vedle něj zavrtila a pokoušela se nahmatat telefon.

Zasténala.

„Už je čas?“ zeptal se ochraptělý spánkem.

„Ještě hodinu ne.“ Julia klesla zpátky na polštář a paží si zakryla oči.

„Postarám se o ni.“ Gabriel odhrnul příkrývku.

„Ne, já to zvládnu.“

„Jen odpočívej. Já se na ni podívám.“

Julianne si vděčně přetáhla deku přes hlavu.

Gabriel došel k postýlce a zvedl plačící Clare do náruče. Dítě se na chvíli utišilo, když si ho položil na nahou hrud', ale po chvíli spustilo znovu.

Rychle přešel do dětského pokoje, tiše k ní promlouval a pohupoval se v bocích, ale nic nepomáhalo. Dokonce ani když rozsvítil světlo. Ještě nedokázal rozpoznávat různé druhy pláče. Všechno mu znělo stejně a on si nebyl jistý, co se mu snaží sdělit.

Položil ji na přebalovací pult, vybalil ji z deky a opatrně jí rozeplnul dupačky. Clare se rozbředla ještě víc.

Snažil se ji šeptanými zvuky utišit, zatímco rozlepoval promočenou plenkou. Ale plakala i potom, co ji očistil a přebalil.

Zmateně ji znovu oblékl a zabalil do deky. Pak si ji přivinul k nahé hrudi. Dítě opět na okamžik ztichlo, jakmile ucítilo jeho kůži, ale moc dlouho mu to nevydrželo. Odkašlal si a pokusil se o zpěv.

Nepřestávala plakat.

„Nezpívám tak strašně,“ protestoval. „Dokážu udržet tón.“

Zkusil to o něco hlasitěji a začal houpavě tančit po pokoji. Když mu došla slova písně „You Are My Sunshine“, vymyslel si nová.

Už chtěl vzít Clare k Julianne, aby ji nakrmila, když ji pohladil po hlavičce a rozcuchal jí vlásky. V tu ránu přestala plakat.

Nechtěl pokoušet osud, proto nechal dlaň, tam kde byla, a pokračoval ve zpěvu. Když ruku po chvíli sundal, zase začala fňukat.

Gabrielův ospalý mozek pracoval pomalu, ale nakonec mu došlo, že je jí možná zima. Vytáhl fialovou pletenou čepičku, kterou jí dali zaměstnanci nemocnice, a nasadil ji dceři na hlavičku.

Holčička se lehce zavrtěla, zavřela oči a položila si tvář nad Gabrielovo srdce.

Přestal zpívat, ale nepřestával pomalu tančit.

Bál se, že kdyby ji položil zpátky do postýlky, začne nanovo. A Julianne ji stejně brzy přijde nakrmit. Zaslouží si alespoň pár minut odpočinku navíc.

A tak ztlumil světlo, usadil se do velkého pohodlného křesla v rohu a zvedl nohy na podnožku. Přidržel si Clare na hrudi, tak jako tehdy v nemocnici první noc po jejím narození.

„Nemám ani tušení, co dělám,“ zašeptal spícímu novorozeněti. „Ale slibuji, že se naučím víc písniček.“

8. kapitola

Gabriel stál v koupelně a holil se. Tmavé vlasy měl mokré a za brýlovými skly na něj zíraly unavené oči. Nahotu zakrýval jen bílým ručníkem omotaným kolem pasu. Když za ním vešla Julianne a zavřela za sebou dveře, zastavil se v půlce pohybu.

„Kde je Clare?“ zeptal se.

„Rachel ji přebaluje a pak ji vezme dolů,“ zívla Julia.

Bylo brzy ráno, ale celý dům byl vzhůru. Rebecca už začala připravovat snídani a vůně čerstvé kávy a slaniny se linula až do patra.

„Vyspala ses v noci dobře?“

Julia lehce zčervenala. „Ano. A ty?“

„Přijatelně.“ Vzal ji za ruku a přitáhl si ji do náruče. „Musí to být opravdu šest týdnů?“

„Obávám se, že ano. Jde o to, co snese moje tělo a kdy. O tvém nebyla řeč.“ Julianne ho hluboce políbila. „A já se postarám, aby mu nic nechybělo.“

Gabriel otevřel ústa k protestu, ale pak je zase prudce zavřel. Rty se mu roztáhly do širokého úsměvu.

Zvedla pravou ruku a zakmitala prsty. „A za tohle ti ještě jednou děkuji. Za denního světla je ještě skvostnější.“

„Nemáš za co.“ Políbil ji a na chvíli se od ní nedokázal odtrhnout.

„Potřebuju sprchu.“ Odtáhla se.

Vtiskl jí poslední políbek na čelo. „Tak teď máš šanci.“

Julia ho objala kolem pasu a rychle odspěchala ke skřínce s ručníky.

Gabriel předstíral, že pokračuje v holení, ale ve skutečnosti ji pozoroval v zrcadle.

Vytáhla si dvě velké osušky a pověsila je na háčky vedle sprchového koutu. Pak otevřela prosklené dveře.

Gabriel se otočil plný očekávání.

Julia zapištěla a zavrávrala o krok dozadu, kde narazila do svého manžela.

Popadl ji za ramena a pomohl získat zpět ztracenou rovnováhu.

„*Et tu, Brute?*“ Věnovala mu vyčítavý pohled.

„Ale no tak.“ Zezadu ji objal. „Bylo to vtípné.“

Julia zavrtěla hlavou a vrátila se ke sprše. Uvnitř stál růžový plastový plamenák v koupací čepici a šklebil se na ni.

„Doufám, že jsi ho umyl, než jsi ho sem donesl ze zahrady.“

„Nebylo to nutné.“ Gabriel se ušklíbl a vrátil se k holení. „Použil jsem toho tvého.“

„Ta koupací čepice mu sluší.“ Julia pustila sprchu a opatrně si svlékla noční košilku.

„Taky si myslím.“ Gabriel se na ni podíval nad obroučkou brýlí. „Hodláš se s tím plamenákem sprchovat?“

„Je mi tady smutno.“ Vášnivě se na něj zadívala.

Gabriel sledoval, jak si rozepnula břišní pás a stáhla kalhotky. Nedokázal odtrhnout oči od její jizvy. Během pár dní se jí dramaticky zmenšilo břicho a jizva po císařském řezu tak byla viditelnější.

Vstoupila do sprchy a zavřela za sebou dveře.

Gabriel si sundal brýle a pohodlně se opřel zády o umyvadlo, zatímco Julia stála pod proudem vody. Otřela si oči a natáhla se pro sprchové mýdlo. Najednou ztuhla.

Sklopila hlavu a vypadalo to, že si prohlíží svou jizvu.

„Děje se něco?“ Zvýšil hlas, aby překřičel tekoucí vodu.

Když neodpovídala, ale také se ani nepohnula, prudce otevřel dveře. „Julianne?“

Zírala na zem a nebyla schopná pohybu.

Sledoval její pohled a všiml si stružky krve, která se jí vlnila kolem chodidel.

Gabriel zpanikařil. „Julianne?“ zopakoval naléhavěji.

Zvedla hlavu a podívala se na něj, ale její oči byly podivně vzdálené.

Pak je zvrátila navrch hlavy.

Gabriel skočil do sprchy, pořád ještě v ručníku, a zachytil ji ve chvíli, kdy jí kolena definitivně vypověděla službu.

„Julianne!“ Zvedl si ji do náruče a cítil, jak je její tělo bezvládné.

Netušil, co má dělat, a tak vyběhl do ložnice, položil ji na postel a přikryl ji dekou. „Julianne? Julianne!“ Když neodpovídala, oběhl postel ke svému nočnímu stolku. Zrovna se mu podařilo odblokovat mobil, když zaslechl její mumlání.

„*Gabriel?*“ Zmateně na něj mhouřila oči.

Posadil se vedle ní. „Jak se cítíš?“ Položil jí ruku na čelo a hledal známky horečky, ale byla chladná.

„Já nevím.“ Pootočila hlavu. „Proč mám mokré vlasy?“

Gabrielovi ztuhl výraz. „Omdlela jsi ve sprše.“

„Vážně?“ Dotkla se hlavy. „Mám pocit, jako bych se právě probudila.“

„Zavolám do nemocnice.“

„Ne, ne, žádná nemocnice.“ Třesoucí se rukou nadzvedla deku. „Postel je úplně mokrá.“

„Kašlu na postel.“ Gabrielovi se zablýsklo v modrých očích.

Zvedla hlavu a zaostřila. „Před pár dny se mi ve sprše zatočila hlava.“

„Proč jsi mi to neřekla?“ otázal se Gabriel ostře.